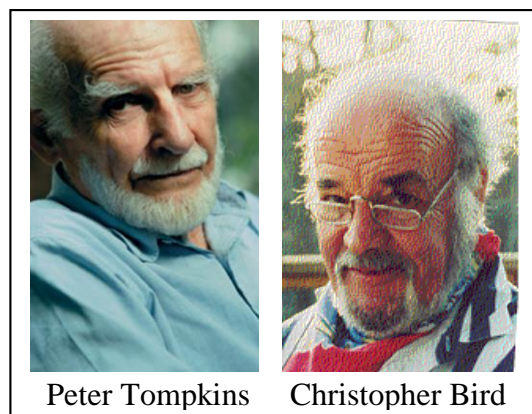

Växternas Hemliga Liv

Av Peter Tompkins och Christopher Bird

(1976)

Pia Hellertz – juni 2016

Peter Tompkins

Christopher Bird

På 80-talet brukade jag fasta ett par gånger per år för att ”rena kroppen”, bland annat mellan annandag jul och nyår. Jag fick för mig att jag ville starta det nya året med en ”ren kropp”. Under en av dessa mellandagsfastor läste jag två böcker som kom att betyda mycket för mig. De gav mig hopp och framtidstro. Jag insåg att kunskapen och teknikerna finns för att även rena planeten Jorden. En av böckerna var *Peter Tompkins* och *Christopher Birds* fantastiska bok *Växternas Hemliga Liv*. Den andra var *Olof Alexandersson* bok *Det levande vattnet – en bok om österrikaren Viktor Schauberger* (1981)¹.

Jag bestämde mig för att läsa om böckerna nu eftersom jag under några veckor blev mycket sjuk och behövde hoppfull, ljus litteratur att stärka mig med. På cirka 40 år har jag ju också hunnit samla på mig kunskaper och erfarenheter som gett en djupare förståelse inför omläsningen.

Växter är levande, upplevande väsen

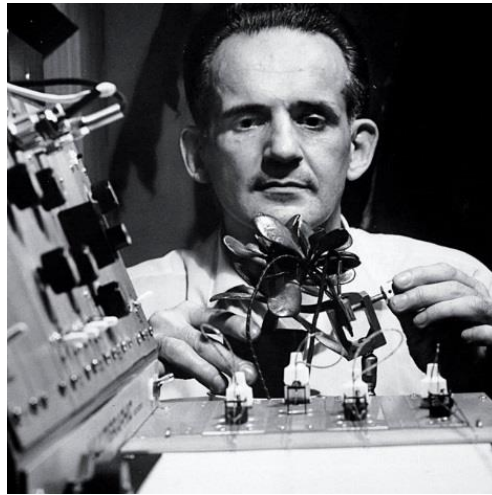
Det kan låta som en självklarhet att växter är levande, men det handlar om en djupare insikt. Växter verka reagera på stimuli, de verkar förstå tankar och intentioner, de verkar kunna urskilja ljud som det mänskliga örat inte hör (sid. 12), de verkar uppskatta respektive ta avstånd från olika typer av musik, de verkar kunna bli rädda...

Författarna börjar med att berätta om den oerhört spännande forskning som *Cleve Backster* gjorde på 60-talet. Han var då Amerikas främste expert på undersökning med lögn-detektorer. Efter en föreläsning för poliser och säkerhetsfolk under dagen fick han på kvällen, vid hemkomsten till laboratoriet, idén att koppla lögn-detektorn till sitt drakträd, en tropisk växt med stora blad. Han ville se om det blev någon reaktion i detektorn när han vattnade blomman. Men det blev det inte. Då kom han istället på att han skulle bränna ett blad. I samma ögonblick som han tänkte tanken reagerade växten och gav utslag på mätaren. Han blev inspirerad att fortsätta sina experiment.

När han senare *låtsades* att han skulle bränna, fick han ingen reaktion. Han

¹ Jag skriver en separat artikel om den boken.

fann också att växten kände igen vem som skadat växten och gav utslag för denne men inte för andra personer.

Cleve Backster med sin apparat

Författarna beskriver Backsters forskning och redovisar de djupgående analyser han gjorde med anledning av sina rön. Och det var mer eller mindre märkliga rön. Ett av många exempel: *”En gång, när Backster råkat skära sig i fingret och fuktade det med jod, reagerade den växt som var ansluten till detektorn omedelbart, tydligen därför att celler i Backsters finger dog”* (sid. 23). Jag hisnar när jag läser! Vilken fantastisk värld vi lever i – och som vi ännu vet så lite om. När *National Wildlife* år 1969 publicerade Backsters rön började husmödrar prata med sina krukväxter. Och jag som trott att det bara var den utandade koldioxiden som gynnade växterna! Det räcker inte att andas, vi ska också prata kärleksfullt med dem – vilket andra forskare också bekräftade.

Vid ett tillfälle skulle Backster ge sin hund ett rått ägg. När han knäckte det så gav en av de växter som var kopplade till detektorn *”en kraftig och bestående reaktion”* (sid. 26). Bredden på hans forskning ökade.

Själ men inga sinnesförmågor

Aristoteles menade att växter har själ men inte sinnesförmågor. *Carl von Linné* menade att det som skiljde växterna från djur och människor var att de saknade rörelseförmåga. *Charles Darwin* fann att växterna hade förmåga att självständigt röra sig. En fransk biolog, *Raoul Francé*, menade att *”växterna rör sig lika lätt och behagfullt som det mest förfarna djur eller människan själv och att enda orsaken till att vi inte insett det är att växterna gör detta så mycket långsammare än människorna”* (sid. 8).

Johan W von Goethe och *Rudolf Steiner* iakttog att växter växer åt olika håll. Dels gräver de sig neråt i marken och dels skjuter de upp i luften, iakttagelser som de kom att fördjupa i sin fortsatta forskning.

Dessa konstaterande anger tonen i boken.

Mängder med nördiga genier

Jag imponeras av alla de fantastiska forskare som ägnat sina liv åt att undersöka växternas mysterier. Tompkins och Bird presenterar många genier och deras livsverk. Jag väljer att berätta om några.

En elektronikspecialist, *Pierre Paul Sauvin*, hade lyssnat på en intervju med Backster. Eftersom han var både tekniskt utbildad men även en *”ihärdig forskare i ESP och fjärrhypnosens fenomen”* (sid. 27) började han ägna sig åt fjärrkommunikation med växter med hjälp av den teknik han utvecklade. *”Allt detta var mycket intressant och kunde marknadsföras kommersiellt med sikte på svartsjuka hustrur, som skulle kunna övervaka sina otrogna äkta män med hjälp av exempelvis en begonia”* (sid. 31).

Eldon Byrd, en operationsanalytiker på Staben för avancerad planering och analys vid Marinens artillerilaboratorium i Silver Springs i Maryland hade också med viss framgång upprepat Backsters experiment. Den teoretiska förklaring han ger kan jag inte på ett trovärdigt sätt återge. Han konstaterar dock att det verkar som om växterna *”företer en egenskap av medvetenhet och empati”* (sid. 34). Båda Byrd och Backster fann att växterna kunde *”svimma”* när de utsattes för stress. Då uteblev för en stund all respons från växten.

I Japan hade en *”stillsam filosofie doktor och tillika framgångsrik elektronikingenjör”*, dr *Ken Hashimoto*, som var anställd som konsult i löngdetektering hos japanska polisen läst om Backsters experiment. Han anslöt en kaktus till en vanlig löngdetektor med hjälp av akupunktur nålar. Han hoppades kunna *”komma i direkt samspråk med en växt”* (sid. 34f). Hans experiment var inte så framgångsrika, men däremot fick han genom sin hustru *”sensationella resultat”* (sid. 35).

Hon älskade växter och hade *”gröna fingrar”*. När hon förklarade för kaktusen att hon älskade den, fick man ett omedelbart gensvar från kaktusen.

Sedan det ljud kaktusen frambragte omvandlats och förstärkts av doktor Hashimotos elektroniska utrustning, liknande det det höga vinandet hos högspänningsledning, sådant man kan höra det på håll, förutom att det mer lät som en sång (sid. 35).

En amerikansk kemist i Kalifornien, *Marcel Vogel*, forskade på kreativitet. Han fick en artikel av Backster men ansåg att detta var ännu en charlatan och kastade artikeln. Men han kunde inte släppa tankarna på innehållet så han skaffade ett nytt exemplar och läste upp den för sina studenter. Även om vissa tyckte det var löjligt så enades man ändå om att göra experiment. Vogel delade in sina studenter i tre grupper och gav varje grupp i uppgift att upprepa Backsters experiment. Ingen av studentgrupperna lyckades, men däremot han själv, vilket fick honom att undra över varför. Han tog hjälp av en ”psykiskt utrustad vän”. Hon plockade två blad av samma växt och lade dem på sitt sovrumsbord. Varje kväll betraktade hon det ena bladet och sa att hon ville att det skulle fortsätta leva, medan hon struntade i det andra. En månad senare levde det ena bladet friskt och grönt, medan det andra hade vissnat och dött (sid. 39). Vogel fortsatte också att experimentera.

Andra forskare undersökte om växter kunde avslöja en lögn, vilket ett av experimenten visade. Åter andra experimenterade med hur radiovågor och ultraljud påverkade växter. Som sagt – jag hisnar över den okända värld som forskningen omkring växterna avslöjat, bit för bit. Boken är full av otroliga experiment. Det är inte möjligt att berätta ens om en bråkdel.

Johann Wolfgang von Goethe fick som 37-åring en ”poetisk syn”, som skulle komma att ”ge honom insikt i växternas innersta natur” (sid. 101). Goethe gjorde uppror mot akademins sönderhackande av vetenskapen ”i rivaliserande discipliner” (sid. 102). ”Akademisk kunskap avgav för Goethes näsa stanken av ett lik, vars lemmar fallit isär i upplösningen”. Det är fler av de forskare som Tompkins och Bird berättar om som liknar den etablerade vetenskapens verksamhet vid studier av ”lik”. De plockar in växterna i laboratorium och undersöker de döda ”växtliken” och hoppas förstå dem. Goethes rön kom att inspirera vishetsläraren *Rudolf Steiner*, som utvecklade antroposofin med biodynamisk odling, läkepedagogik med mera.

Den vishetslärare som jag sen snart 40 år tillbaka använder som ”karta och kompass” är den danske intuitionsbegåvningen *Martinus*.² Han upplevde i 30 års ålder det han kallar en ”kosmisk födelse” och fick därigenom kunskap om allt, ett ”kosmiskt medvetande”. Utifrån det kosmiska medvetandet kan individen genomskåda tillvarons djupaste principer och världsalltets bärande energier. Martinus var samtida med Rudolf Steiner och många antroposofier blev Martinus’ första samtalspartners.

Martinus kosmologi är en *andlig* vetenskap, en vetenskap som omfattar de

² Jag har skrivit en bok, ”*Världslärare eller ”Falsk profet”?* – En kärleksfull granskning av *Martinus kosmologi*, där jag försökt kort berätta om hans världsbild.

andliga aspekterna av tillvaron, dimensioner vi inte kan mäta och väga utan som kräver andra vetenskapliga metoder för att utforska och avslöja.

När det gäller växterna så skriver han i sin bok *Bisättning* om vår tendens att skära av blommor, sätta dem i vatten och smycka våra hem. Han beskriver hur vi smyckar kistan vid begravningen med ”ett överflöd av avskurna blommor” vilket får följande effekter:

Men vid en närmare kosmisk analys blir ett sådant handlingsätt minst sagt förfärligt. För det mycket klarsynta väsendet är utstrålningen från en sådan blomstergård inte rena. Den högsta auran kring kistan är infekterad med mörka strålar som kommer den att framträda i ett grumligt sken. Blomstergården består nämligen, ... endast av avskurna blommor eller växtdelar, alltså en *samling amputerade växtlemmar* (*Bisättning*, sid. 135).

I *Bisättning* beskriver han också varför vi inte bör låta kremera våra kroppar efter döden. Cellerna i våra kroppar lever kvar mycket lång tid efter våra organs och kroppens död. Vid kremering går de en för tidig och ohygglig död till mötes. Han skriver:

Vad tjänar det då till att man just i har räddat sina mikroindivider från en likbrännings skärself, när man strax efteråt vid en begravning eller jordafärd ändå i blindo kastar en hel serie av levande väsen ut i en verklig ”bartolomeinatt”? (*Bisättning*, sid. 134)

Bilden hämtad från nätet.
Kista utan blommor med bara ljus och täcke.

Naturligtvis kommer han med förslag till alternativ begravning, men om detta hänvisar jag till boken *Bisättning*.³

Sovjetunionen i framkanten

Flera av de forskare Tompkins och Bird berättar om är ryssar. Ett intressant experiment var när forskarna ”straffade” en växt genom att varje gång ge den en

³ Martinus böcker finns att köpa på Världsbild förlag.

stöt samtidigt som de lade en bit mineralisk malm intill den. Snart började växten föregripa den smärtsamma stöten och ”blev känslomässigt ur balans” så snart malmstycket lades intill den, och visade därmed prov på en ”betingad reflex” (sid. 70).

Naturligtvis beskriver författarna också de ryska *makarna Kirlians* forskning om fotografering av auran omkring växter och människor.

Har växterna minne?

En sovjetisk forskare berättar:

Bli inte förvånade! Också vi utför många experiment av detta slag, och de pekar alla i en och samma riktning. Växterna har minne. De kan samla intryck och bevara dem under långa tidrymder. Vi lät en människa störa, till och med tortera, en pelargon, under flera dagar i rad. Han nöp den, rev i den, genomborrade dess blad med en nål, hällde syra på dess levande vävnader, brände den med en brinnande tändsticka och skar av dess rötter. En annan människa vårdade ömt samma pelargon, vattnade den, skötte dess jord, duschade den med friskt vatten, stöttade upp dess tunga grenar och behandlade dess sår. När vi fäst våra instruments elektroder vid växten, vad tror ni då hände? Knappt hade plågoanden kommit växten nära, förrän instrumentets skrivare blev som besatt. Växten blev inte bara ”nervös”, den blev rädd, vettskrämd. Om den kunnat, skulle den antingen kastat sig ut genom fönstret eller anfällt sin plågoande. Knappt hade denne förföljare lämnat växten och den goda människan intagit sin plats i dess närhet, förrän pelargonian blev lugn, dess impulser dog bort och skrivaren tecknade jämna, man skulle nästan kunna säga kärleksfulla linjer på papperet (sid 73).

Jag måste börja prata mer kärleksfullt med mina stackars bortglömda krukväxter istället för att bara springa förbi med vattenkannen!

Etablissemangenet hånade och föraktade

Med smärta i hjärtat läser jag också om hur dessa genier och nytänkare behandlades av ”experterna”, av det ”akademiska etablissemangen”. De som

vägrade lyssna på de ”outbildade charlatanerna”. I Indien fanns *Jagadis Chandra Bose* (1858-1937) som från barnsben studerade växterna och naturen. Han blev en framstående indisk läkare och forskare på mikrovägsområdet. Bland annat fann han genom sina experiment med växter och metaller att ”gränslinjen mellan ’livlösa’ metaller och ’levande’ organismer verkligen var hårfin” (sid. 84). Fysiologerna, som ansåg att han travat in på deras domän, var minst sagt kritiska.

Bose utvecklade ett instrument med vilket han kunde visa likheter mellan uppförandet hos hud från ödla, sköldpadda och groda med skinn av druva, tomat och andra frukter och grönsaker (sid. 90).

Om växter fick en skvätt whisky eller gin blev de ”ostadiga som vilken bargäst som helst, tuppade av och kvicknade så småningom till med tydliga tecken på bakrus” (sid. 90).

Att läsa om Boses forskning skakar verkligen om verklighetsbilden. När hans eget forskningsinstitut invigdes år 1917 sa han i sitt tal att det var hans önskan att ”varje upptäckt som gjordes vid hans nya institut, skulle bli allmän egendom, och att inga patent skulle uttagas på dem” (sid. 93). Det var denna önskan som gjorde att han inte namnges som den trådlösa telegrafins uppfinnare, trots att han var det. Boses vägrade också skaffa sig vinst på sina idéer. Det är något som kännetecknar flera av de genier som Tompkins och Bird berättar om. Deras önskan var istället att tjäna mänskligheten.

Eftersom jag känner igen detta från att ha läst om den store fysikern *Nikolas Tesla* så är jag nyfiken på om författarna nämner honom. Och det gör de... men först på allra sista sidan där de skriver:

Såsom den serbiskfödde amerikanske uppfinnaren, geniet Nikola Tesla sade före sin död: ’Den dag vetenskapen börjar studera icke-fysiska företeelser, kommer den att göra större framsteg på ett årtionde än under hela sin föregående, månghundraåriga historia” (sid. 312).

Och författarna avslutar med orden: ”*Kanhända är det årtiondet redan inne*”. Men tyvärr måste jag nog göra dem besvikna. Det *naturvetenskapliga paradigmet*, ”mäta- och väga-paradigmet”, fortsätter att intensivt kämpa för sin överlevnad. Så länge forskarnas moraliska utveckling inte kommit längre så sker ingen förändring. Och tur är det! Vad skulle de annars kunna hitta på?

Ett problem för de naturvetenskapliga forskarna var också att dessa genier, som Tompkins och Bird berättar om, hade svårt att förklara hur de fick idéerna. Flera beskrev att de fick idéer som ”blixtar av inspiration” i vissa sammanhang. *Martinus* menar att vi genom ”kosmiska glimtar” får kontakt med kunskaper och inspiration från väsen i den andliga världen.

Willis Harman (1918-1997) var framtidsforskare och chef för Institute of Noetic Sciences. Han skrev boken *Inspirationens ögonblick – Om hur idéer uppstår och hur man kan utveckla sina dolda resurser* (1987). Här berättar han om flera forskargenier som fått sina idéer via ”inspiration”. Han berättar om

Johannes Brahms, om Richard Strauss, om Johann Wolfgang Goethe, men också om Einstein och Nikola Tesla, kompositörer, författare, artister och forskare som blivit inspirerade genom plötsliga ingivelser.

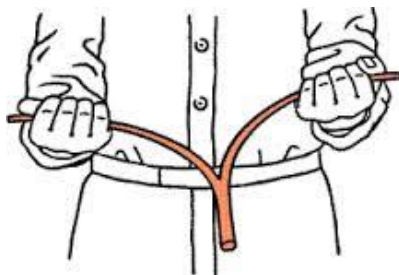
Tankens kraft

Tompkins och Bird berättar om den spännande forskaren *Andrija Puharich*, neurolog och expert på medicinsk tillämpning av elektroniken (sid. 311). Han har bland annat studerat ”den heliga svampen”, peyote, samt LSD och marijuana och dess effekter. Han forskade också på den parapsykiskt begåvade israelen *Uri Geller* som mest blev känd i västvärlden för att han med tankens kraft kunde böja skedar. Puharich skrev en mycket intressant bok om Geller och deras samarbete, *Mysteriet Uri Geller* (1974).

Författarna nämner också det märkliga fenomenet att mjölkerskor som hade mens inte borde visats i den del av mejeriet där man gjorde ost (sid. 310). De verkade påverka bakteriekulturerna negativt. Jag tycker mig minnas från min tid som makrobiotiker⁴ att man skulle avstå från att syra grönsaker när man hade mens, just på grund av det fanns risker att syringen påverkades negativt.

Pendelns och slagrutans krafter

Ett helt kapitel ägnas åt ”*Hälsans slagrutemän*” (sid. 265 ff). Slagrutemän har i alla tider sökt vatten med hjälp av slagrutan. Denna konst har dock utvecklats så slagrutemän och pendlare numera använder sina instrument för de mest skiftande områden. Vissa pendlare kan till och med diagnostisera sjukdomar och föreslå behandling. Författarna försöker teoretiskt förklara vad som ligger bakom den kraft som styr fenomenet. Jag ska inte ens försöka mig på att redogöra för det.

Slagruta

Olika typer av pendlar och pekare

Det fascinerande är att vissa pendlare kan söka uppgifter även på kartor. De forskare som sysslade med detta hade mycket svårt att förklara det. En ”rolig” historia jag läste i nån bok om pendling var om kvinnan som börjat misstänka att hennes man var otrogen. Hon pendlade på en karta med frågan var han fanns

⁴ Makrobiotik är en diet som utvecklats på 1950-talet och spreds den till västerlandet genom japanerna *Georges Oshawa* och *Michio Kushi*. I Sverige introducerades makrobiotiken 1962. Jag levde på makrobiotisk kost ett år på 70-talet och kunde konstatera att jag aldrig mått så bra, både fysiskt och psykiskt.

någonstans och fick till svar en stad i närheten. Så hon reste dit och där sökte hon vidare med pendelns hjälp och kom till ett litet hotell. Där satte hon sig i vestibulen och väntade. Efter ett tag kom hennes man nerför trappen med en okänd kvinna i sällskap.

Musikens inverkan på växter

Ett av de starkaste intrycken jag fick när jag läste boken första gången var musikens påverkan på växter. Jag plågades ju själv fysiskt av alltför hård rockmusik och har svårt att förstå hur någon kan njuta av ”heavy metal”. Det gör ont i själen när jag lyssnar. Några växtforskare fann att också växterna verkade få ont i själen av viss musik. Jag hittade en talande bild på nätet. Jag hoppas att mina växter gillar country, visor och andlig musik, för det gör jag.

Forskarna experimenterade med att sätta in bandspelare i olika växthus med olika sorters musik och sen studerade de effekterna. I ett annat experiment fann forskaren att om man ställde växterna intill transistorapparaten så böjde de sig bort om det spelades rockmusik, medan de böjde sig närmare mot apparaten om man spelade klassisk musik (sid. 140).

Organiska och syntetiska vitaminer

För bara några månader sedan lärde jag mig av en väninna att det var skillnad mellan *organiska* och *syntetiska* vitaminer och kosttillskott. Hennes häst hade sjuka hovar och blev rekommenderad ett visst kosttillskott. Men hästens hovar blev inte bättre. Då fick hon veta av en djurhomeopat att det kosttillskott hon använde var syntetiskt och att hon borde använda ett organiskt. Hästen blev frisk på några dagar. Jag trodde det var en nyhet för mig, men jag måste ha läst om det för 40 år sedan i den här boken. Författarna skriver: ”*Det föreligger en stor skillnad mellan naturliga och syntetiska vitaminer, men skillnaden är inte kemisk utan biologisk. I de artificiella felas någonting, som har ett biologiskt eller livsbefrämjande värde*” (sid. 219). Naturligtvis köper jag numera aldrig syntetiska vitaminer och kosttillskott. Tyvärr anges det inte på förpackningen så man får undersöka leverantören.

Författarna tar också upp vår tids industriellt framställda föda som berövats

alla nyttigheter, vitaminer, enzymer och spårämnen. De nämner det berikade vita mjölet, det vita sockret och det vita saltet som alla tre är skadliga för hälsan. Och naturligtvis nämner de förgiftningen av luft, land och vatten. Och vi förväntas klara av att vara friska.

Bachs blomsterdroppar

Det var intressant att läsa om bakgrunden till läkaren *Edward Bachs* blomsterdroppar, som jag själv fått ordinerat några gånger. Författarna kallar honom en *"märklig trollkarl med örter och blommor"* (sid. 275). *"Han rådde läkarna, att i sitt inre söka den andliga insikt, som skulle kunna leda dem till att kunna känna och förstå växternas energier"*, berättar författarna. *"Örtmediciner äger förmågan att höja våra vibrationer och således hämta ned andlig kraft, som renar kropp och själ och helar"*, skrev Bach.

Strålningens inverkan på växterna

John Nash Ott är mest känd för att han utvecklat den tidsförändrande fotograferingen genom att fotografera en växt med en bild i taget under en längre tidsrymd. Idag ser vi dessa fascinerande bilder på "snabbväxande blommor" i många sammanhang.⁵

Han kom även att intressera sig för televisionsstrålningens påverkan på växter och människor och upptäckte att *"växterna var ... ytterst känsliga, inte blott för ljus och temperatur, utan även för ultraviolett, televisions- och röntgenstrålning"* (sid. 172). Redan för 50 år sedan undrade Ott över om inte de överaktiva barnen, som medicinerades med beteendemodifierande mediciner eller "lugnande piller", egentligen var ett resultat av strålningen från televisionsapparaterna. Jag blir verkligen sorgsen i hjärtat. Redan för 50 år sedan... Och teknikindustrin vägrar lyssna. Människorna offras på grund av industrins behov av snabb teknikutveckling och vinstbehov.⁶

Jag har just läst *Örjan Hallbergs* bok om strålningens destruktiva effekter, *"Innan bubblan brister... - En bok om våra myndigheters ovilja att fastställa orsaken till den snabbt vittrande folkhälsan i Sverige och i de andra nordiska länderna sedan hösten 1997"*. Jag undrar om Örjan Hallberg hade hört talas om John Nash Otts forskning från 60-talet?

Eftersom jag kommit att intressera mig lite för den trådlösa strålningen från mobiler, datorer och paddor och dess effekter, så undrar jag hur växterna mår i denna marinad av elektromagnetisk strålning. Jag undrar om någon därute forskar på området? Och jag är tyvärr övertygad om att mobilindustrin skulle sätta käppar i hjulet för publicering och offentliggörande, på samma sätt som de stoppar publiceringen av strålningens skadeverkningar för människor och djur.

⁵ En liten introduktion till Otts arbete finns på Youtube, <https://www.youtube.com/watch?v=m3Foz1ZJGIU>.

⁶ Jag kan rekommendera studier av Strålskyddsstyrelsens hemsida för en liten inblick, <http://www.stralskyddsstiftelsen.se/>

Radionisk skadedjursbekämpning

Bokens absolut häftigaste kapitel handlar om hur forskaren *Albert Abrams* började intressera sig för det som kom att kallas *radionisk skadedjursbekämpning*. Han råkade se hur den berömde tenoren *Enrico Caruso* knäppte till ett vinglas för att få en ren ton och därefter sjöng han samma ton och glaset splittrades (sid. 281). Jag är inte kvinna att närmare redogöra för hans experiment vilka innefattade *perkussion*, d.v.s. en metod där läkaren knackar på patientens kropp för att upptäcka vätskeansamlingar under huden. Abrams ansågs vara en "*mästare i perkussionens konst*". Genom att knacka på patientens kropp kunde han framkalla ljud. Han fick olika ljud beroende på vilka sjukdomar patienten hade. Han kallade detta för "*elektroniska reaktioner*" (sid. 283).

Med en väns hjälp utvecklade han ett instrument "*som kunde sända vågor på ungefär samma sätt som en radiosändare och därtill förändra de vågor, som malarisjuk eller syfilitisk vävnad utsände*" (sid. 285). Då skulle han kunna uttradera de sjuka vågorna lika effektivt som de mediciner som användes. Detta fungerade. Den fortsatta berättelsen är verkligen märklig, men jag vågar inte beskriva med risk för att skapa missförstånd, eftersom det medicinska området är främmande för mig.

För att göra en lång historia kort så fick en efterföljare till Adams, en civilingenjör vid namn *Curtis P Upton*, idén att om instrumentet kunde döda skadliga organismer i en mänsklig kropp, så kunde den kanske döda skadeinsekter på ett fält med grödor. Han och en kamrat tog med sig instrumentet, som var stort som en bärbar radioapparat till ett fält. Men de skulle inte påverka fältet direkt utan ett *flygfotografi* av det. Jag citerar:

Teorin bakom metoden var egendomligare än något annat som dittills diskuterat i frågan om växternas natur och sade, att molekylerna och atomerna i fotografiets emulsion skulle resonera med samma frekvens som de föremål fotografier återgav. ... Amerikanerna trodde, att de genom att påverka fotografier med en reagens, som de visste var giftig för bomullens skadeverkare, kunde göra bomullsplantorna på fältet immuna mot dessa. Den mängd av den giftiga reagensen som de använde var ofantligt liten jämförd med det avfotograferade fältets yta, varför reagensen antogs verka på samma sätt som den homeopatiska medicinens potenser (sid. 287).⁷

Amerikanerna klippte dock bort ett hörn på fotografiet. Resultatet blev att mellan 80 och 90 procent av skalbaggarerna hade dött eller försvunnit från de områden som behandlats. Men på det hörn av fältet, som hade klippts bort från fotografiet, angreps växterna i samma utsträckning som tidigare (sid. 289). Om detta är sant, vad ska man då med Round Up och Monsanto till? Men kunskapen har inte blivit allmänt känd och om den skulle börja spridas så skulle folk inte tro på det och dessutom skulle resultaten utsättas för grov motpropaganda från

⁷ Här beskriver författarna homeopatin och dess bakgrund (sid. 287).

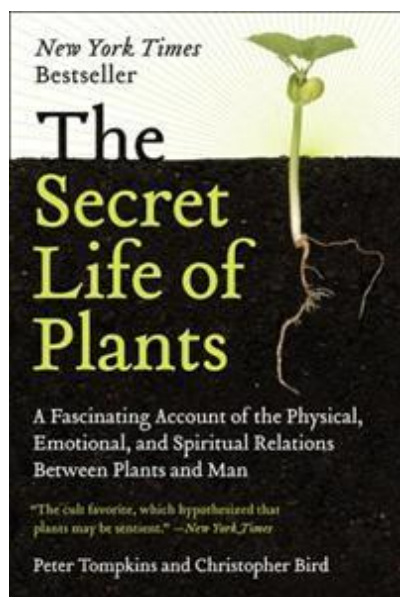
de företag som idag tjänar miljarder på skadedjursbekämpning.

Dessutom tar författarna upp en skrämmande aspekt. Det var tanken att om man kunde påverka och till och med döda en svärm insekter bara genom att stråla ut gift mot dem genom ett fotografi av de växter som insekterna angrep, så kunde samma teknik tillämpas militärt *”mot truppkoncentrationer eller rent av hela stadsbefolkningar”* (sid. 293).

Vad har hänt sen dess?

Boken publicerades år 1976, d.v.s. för exakt 40 år sedan. Vad har hänt sen dess? Finns det fortfarande genier därute som fortsätter undersöka eller har de tystats av etablissemangen? *David Attenborough* har med sina böcker och TV-dokumentärer fortsatt att berätta om ”växternas hemliga liv”. I en programbeskrivning på nätet berättas följande: *”Växter som visar aggressivitet och till och med kommunicerar med varandra. En omöjlighet att se med blotta ögat - fram till nu. Med hjälp av den senaste kameratekniken berättar David Attenborough om växternas evolutionära utveckling”*. I vilken utsträckning han låtit sig inspireras av någon eller några av ovan nämnda genier vet jag inte.

Eftersom jag utifrån Martinus världsbild är totalt optimistisk inför framtiden så känner jag stor glädje och en varm känsla av att veta att alla dessa kunskaper finns någonstans och att de kommer att komma fram och användas den dagen när mänskligheten är mogen för att börja skapa ”paradiset” på planeten Jorden. Men vi får sannolikt vänta ytterligare några hundra år och leva några inkarnationer till innan det händer. Och innan dess kommer dessa forskningsrön att fortsätta förlöjligas, hånas och döljas för allmänheten. Men jag kan inte låta bli att undra över i vilken utsträckning kunskaperna tillämpas idag i hemlighet av mindre nogräknade och inhumana krafter.

Boken finns numera i uppdaterad version på engelska från 1989.

Det finns ingen bild på den svenska översättningen.